

במדינה

(המשך מעמוד 26)

שהרסתי את הליגה בעונה הזאת. אני נשבע ואומר: הכל שקר. למה שאנשים יחשבו עלי דברים לא טובים. אחרי שכל החיים שלי רק עזרתי לאנשים".

"מחפש להתחבא בין הכלים". במשך שנים רבות היה ישראל דנון עובד ביום כפקח עירוני ובלילה כשומר-סף בדיסקוסקים או במועדוני-לילה. עכשיו הוא אומר: "שירדו ממני אינני מתעסק בזה יותר. אחרי שגילו את זה בעיריית תל-אביב, העמידו אותי לדין משמעתי, על שאני עובד עבודה נוספת מחוץ ל-עבודה בעירייה. קיבלתי נזיפה. אמרו לי להגיש בקשה לראש העיר על כל עבודה נוספת שאני רוצה לעשות. בטח שהגשתי בקשה. אני מטופל בשבעה ילדים. הבת הגדולה שלי היא כבר בת 16. איך אני יכול לפרנס אותה ממשכורת של 850 ל"י ברוטו שאני מקבל בעירייה כפקח? זה לא מספיק לי אפילו בשביל שכר הדירה שאני משלם כל חודש".

מה שמרגיז את ישראל במיוחד, זה מה חושב עליו הנוער בעקבות הפירסומים בעתונות. "אני כזה שמחפש להתחבא בין

גזירה. שמעון פרס אף היפנה אותם אל הפרופטורים בטכניון, שערכו את המחקר שעליו מתבססות התקנות.

שני הצעירים לא התעצלו, נסעו לטכניון. שם, זכו להפתעה: "לא ערכנו שום מחקר", הסבירו להם הפרופסור אלן כץ ועוזרו, שמואל הקר. "רק אספנו נתונים סטטיסטיים".

כך התפוצצה האגדה, שהופצה בציבור על-ידי משרד התחבורה כדי להצדיק את הגזירה, בדבר המחקר המדעי כביכול. חקירה קלה נוספת על-ידי שני הצעירים גילתה, שבנתונייהם הסטטיסטיים כללו החוקרים גם אופנועים עם סירות — שאינם שייכים כלל לנושא. "לא ידענו שלא צריך לכלול אותם", גילו החוקרים.

סטטיסטיקה סודית. שני הצעירי, רים, מצידם, גילו סטטיסטיקה מעניינת משלהם: באוסטרליה, אחת המדינות היחידות בעולם שם חלה חובת חבישת קסדות בעיר, נהרגו — עם הקסדות — 18 אופנוענים בחצי שנה — מתוך אוכלוסיית אוסטרליה של 37,000. בישראל, כלי הקסדות, נהרגו בחצי שנה 21 איש — מתוך אוכלוסיית רוכבים של 40,400. אלה, מובן שסטטיסטיקה זו לא פורסמה על-ידי משרד התחבורה.

משה ומיכאל פנו בבקשת עצה לפרופסור למשפטים אמנון רובינשטיין, שביסודת כתבות בהארץ תקף את אי-החוקיות התקנה. ממנו, פנו לעורך-הדין התל-אביבי עודד אליגון, ויחד עם שני אופנוענים נוספים, יוסף בוקסבוים ורחמים גובי-ארי, הגישו בג"צ נגד שרי התחבורה והמשטרה. נימוקיהם הם:

● לשר התחבורה אין סמכות לחייב אופנוענים לחבוש קסדה — אף לא מחוץ לעיר.

● תקנה כזו שוללת מרוכבי אופנוע את זכותם להשתמש בריכבם.

תירוץ מצחיק. השופט משה עציוני המליץ על דיון דחוף בעתירה מיד לאחר תום הפגרה ב-1 בספטמבר. אליגון הודיע על כך לשר התחבורה. זה, למרות ש-מבחינה פורמלית לא חייב היה להתחשב בכך, והיה רשאי להפעיל את התקנה. כל זמן שהצו לא הובא בפועל — נהג כיאות, עיכב את הפעלת התקנה. שנועדה ל-1 בספטמבר.

פחות רציני היה התירוץ השופט בעי-תונות — כאילו התקנה נדחתה בגלל שהמדעים הממשלתיים היה עמום.

השבוע, לא היה צורך בתירוצים יותר. מיד עם תום הפגרה, הוציא השופט העל-יון חיים כהן את הצו המבוקש, הורה לשרי התחבורה והמשטרה לנמק תוך 20 יום מדוע לא יבטלו את התקנה. עד אז, הקפיא אותה, הפיח תקווה בלב כל רוכב אופנוע במדינה.

דרכי אדם

האיש שמתבייש

מהנוער

פעם היה ישראל דנון אדם מפורסם. כאשר היה שוערה של קבוצת הכדורגל שמשון. כתבו עליו כל שבת בעתונים. אחרי-כך, כשנשט את הקבוצה, התפטר להיות ספק עירוני בעיריית תל-אביב שכתו ממנו קצת. רק בשנה האחרונה, נזכרו בו שוב. שמו החל להופיע מחדש בעתונים. אלא שהפעם אין הפירסום נושאו-הו בעיני ישראל דנון.

קשרו אותו עם אנשי הפשע המאורגן בישראל. אחרי-כך הוזכרו את שמו בוועדת עציוני לחקר השחיתות בכדורגל, כאחד מראשי כנופיות מהמרמים הקונה משחקי כדורגל. אבל ישראל ענק הגוף, אחד האחים למשפחת דנון המפורסמת שזה הריסר שנים משמשת שומרת-ראש בשכר לכל המועוניין, אב לשבעה ילדים, אינו מאושר כל כך מהפירסומת הזו. להיפך. לדעתו היא מויקה לתדמיתו.

אמר ישראל בן ה-36: "זה מצחיק כל מה שכותבים בעתונים. למשל, הכניסו אותי כאחד בראשי כנופיות המהמררים. אין לי מושג בכלל בזה. אומרים עלי שאני

בעלת המטמון

זוהי צוריה עבדול קאדר מקבל, בת ה-75, שהגיעה לרפי 23 שנים בגדר של בלוקים בבית בו התגוררה. החורים נגדו (מימין) מצביעים על המקומות בהן נמצאו קופסות הפח שהכילו תכשיטים. האשה המציצה מעל הגדר היא השכנה היהודיה, המתגוררת בבית בו התגוררה צוריה, שסירבה לתת לה לחפש את המטמון.

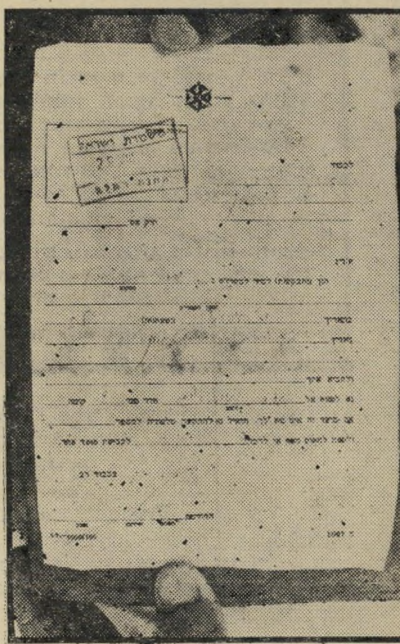
בסדר. השני בשלום ברכת-עמון ואנחנו נדאג לך כאן".

צוריה עזבה, האוצר נשאר

מי ועד רשיון השהייה של צוריה בישראל עמד להסתיים עוד בראש שית השבוע. את 11 הימים שנותרו לה מיום גילוי המטמון עד יום צאתה לירדן, בילתה צוריה הזקנה בלוד, כשהיא עושה מאמצים נואשים לקבל את האוצר שלה. כל מאמציה נתקלו בקירות אטומים. במשטרה יעצו לה לפנות לעורך-דין. הר פרקליט אליו פנתה טען כי אינו יכול לעשות למענה דבר. יעקב חסונה, הר מוכתר הבלתי מוכתר של ערביי לוד, פרש עליה את הסותו וניסה לסייע לה לקבל את המטמון — לשוא. נסעה הזקנה לשכם לבקש מהמושל הצבאי להאריך את רשיון שהותה בישראל — לשוא. אפילו לא התירו לה להגיע למושל.

מסרו לה כי לא מטבעות הזהב כבר החרימו לה לפי החוק. את התכשיטים תוכל לקבל מידי מינהל-מקרקעי-ישראל. כאשר התקשר כתב העולם הזה עם מינהל-מקרקעי-ישראל לברר מדוע אין מח זירים לערבייה הזקנה את תכשיטיה לפני שתחזור לירדן, היתה התשובה: "הפקיד שטיפל בענין, שאול נעים, יצא לחופשה. לא ניתן לאתר אותו עד שישחזור מחופשתו בשבוע הבא".

כך נאלצה צוריה לחזור השבוע לרבת עמון בלי תכשיטיה, כשהיא מתפללת לאללה שתאריך חיים כדי להתגבר, לחזור לישראל, ולהאבק הלאה על הזהב ש-החביאה לפני 23 שנים.

זה אישור, זה? בנייד לרפי

סומי המשטרה ומינהל מקרקעי ישראל, כאילו ניתן לה אישור מפורט על המטמון שנמצא והוחרם בידי מינהל המקרקעי. הרי האישור הרשמי היחיד הנמצא בידי צוריה היא הזמנה מהמשטרה לחקירה.

פקח דנון אדם רגיל

הכלים", הוא אומר, "פתאום צץ השם שלי בכל מיני מקומות בעתון. אבל כל מה שכותבים עלי זה שקר וכזב. עכשיו אני מתבייש מהנוער. הנוער מכיר אותי בתור אחד בן-אדם טוב, שמשליט סדר ופתאום הם צריכים לשמוע עלי כל מיני דברים לא נעימים. אני פמש מתבייש ללכת עכשיו ברחוב".

באשר להאשמות שהועלו נגדו, אותן מבטל ישראל דנון במחי יד: "בטוטו אין לי עסק בכלל. אני משחק בזה אולי פעם בחודש וגם אז רק בשלוש לירות אולי. אף פעם לא איימתי ולא קניתי משחק. יש כאלה שאולי ניצלו את השם שלי וניסו להפחיד באמצעותו שחקנים. אבל נראה שמישהו יודעה או יוזה אותי כאחד שאיים. אני לא צריך להיות קורבן ש-מנצלים את השם שלו כדי להפחיד את-דים".

אדם רגיל. "16 שנים אני עובד ב-עירייה", אומר דנון, "אף פעם בחיים שלי לא הייתי בבית-סוהר. אני עובד כמפקח עם מחשבה להתקדמות בעבודה. אני רוצה להגיע לתפקיד אחראי. יש לי תיק לבן ונקי בעירייה. אני אוכח לכולם שאני עוד אהיה משהו בעיריית תל-אביב. אבל כדי שאוכל להגיע לכך, אני רוצה שישכחו ממני קצת. שיפסיקו לכתוב עלי בעתונים".

"אני אדם רגיל כמו כל האנשים. אני רוצה להיות רגיל. אני רוצה שאנשים, זכיהוד הנוער, יגידו לי שלום ברחוב כמו פעם. אמרו עלי שאני מאפיה. אז שידעו כולם שאין לי כלום בדברים האלה!"